

**DETEKTIVOVÉ
Z TAWCESTERU**

Alice Sinkner

**ZAVRAŽDĚNÁ
VÉVODKYNĚ
SIMON BRETT**

**OD AUTORA
PŘEVÍTEM SNADNO A RYCHLE**

DETEKTIVOVÉ Z TAWCESTERU

**ZAVRAŽDĚNÁ
VÉVODKYNĚ
SIMON BRETT**

Alice Siskner

Věnováno Luise, protože se ráda směje

Tato kniha je fikcí a nezobrazuje žádné reálné události. Všechna jména, postavy, místa a situace jsou buď produktem autorovy imaginace, nebo jsou použity pouze jako fiktivní. Podobnost se skutečnými postavami, ať již žijícími, či nežijícími, či podobnost se skutečnými událostmi a místy je čistě náhodná.

Copyright © Simon Brett, 2010
Translation © David Sajvera, 2014
Cover Illustration © Alice Sinkner, 2014
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-966-1

1.

Víkend ve Snitterings

Pokud Blotto (neboli Jeho Výsost Devereux Lyminster, jak zní jeho pravé jméno a titul) na víkendových návštěvách v sídlech spřízněných aristokratů něco obzvlášť nesnášel, pak to byla vysoká koncentrace osob s nějakým temným tajemstvím z minulosti a následně již vcelku nudný fakt, jehož pravděpodobnost hraničila téměř s jistotou, totiž, že některá z těchto osob bude zavražděna. Nemluvě pak o nevyhnutelné přítomnosti vševědoucího amatérského detektiva-polyhistora, který se obvykle jen třese na to, aby celý víkend strávil neodbytným čmoucháním a vyšetřováním příslušného incidentu. A také o standardním zakončení celého víkendového dýchánku, kdy výše jmenovaný čmouchal sezve všechno osazenstvo do knihovny, kde je násilím donutí si vyslechnout jeho triumfální odhalení.

Blotto se z toho důvodu vůbec nechvil radostným vzrušením, když se měla jeho rodina na jednu takovou víkendovou akci vydat. Vlastně, když na to přijde, neměl vůbec potřebu se kamkoli vydávat. Všechno, co miloval a potřeboval k životu – jako například kriket a lov – měl na dosah ruky přímo u sebe doma, ve starobylém sídle svého rodu, jímž byl prastarý tawcesterský hrad.

Slůvka *noblesse oblige* ale znal již od raného dětství a věděl velmi dobře, že není běžným smrtelníkem a že ho jeho postavení skutečně zavazuje k tomu, aby dělal celou řadu věcí z tohoto postavení vyplývajících. Když mu tedy jeho mat-

ka, vévodkyně vdova z Tawcesteru oznámila, že ona, Blotto a jeho sestra Twinks (pravým jménem Lady Honoria Lyminsterová) stráví následující víkend ve Snitterings, na rodovém sídle význačné katolické rodiny Melmontů, bral to jako samozřejmost. Na základě svých dlouholetých zkušeností také věděl, jak tristně končí všechny pokusy vzdorovat matčiným přáním. Vévodkyně vdova se prostě podobala britskému tanku Mark IV – pokud se jednou rozjela určitým směrem, bylo nesmírně obtížné, ba nemožné, odchýlit ji z kurzu.

Měla též další charakteristickou vlastnost, neblahou zvláště pro Blotta. Disponovala totiž schopnostmi rafinované kuplířky, což zavánělo pořádným malérem, vezmeme-li v úvahu, že rodina Melmontů se pyšnila dcerou jménem Leticia, která byla ve věku tak akorát na vdávání. Výraz „tak akorát“ přitom vyjadřoval skutečnost, že už je na vdávání pěkně dlouho. Kdybychom měli její zralost přirovnat ke zralosti ovoce, mohli bychom směle říci, že už se jednalo o jakési podzimní stadium pokročilé hniloby.

Je ovšem pravdou, že několik pokusů dohazovat Blottovi Leticii Melmontovou se uskutečnilo již ve stadiu „pučení“ – Blotto si z té doby vybavoval jakýsi neurčitý pocit, který v něm její zjev vyvolával. Měl tehdy dojem, že by bylo možná lepší, kdyby tento „výhonek“ zalezl zase zpátky do země a nehyzdil krásu světa. Blotto si na ženách cenil především ušlechtilých vlastností, jako je věrnost nebo přátelství, které však zatím nacházel spíše u koní.

Ačkoli se tenkrát Blottovi podařilo onomu nechutnému a neblahému údělu manželství na čas uniknout, jeho doba hájení neměla trvat donekonečna. Blottova matka se myšlenky na sňatek Blotta s touto dívkou rozhodně nevzdala. Ten nápad byl pro ni něco jako kost pro teriéra – i když ji zahrabete sebehloběji, pokaždé ji vyhrabe a bude ji svými nezdolnými čelistmi znovu a znovu žvýkat.

Blotto se pokusil jednou matce předložit zdánlivě lstivý argument, že si Leticii nemůže vzít, protože je to katolička. „Ach, na tom ale přece vůbec nesejde,“ odpověděla vévodkyně vdova ležérně. „Dnes už jsou společenská pravidla značně uvolněná. Lidé z našich společenských kruhů si berou dokonce i Američany.“ Blotto mohl tušit, že cesta, jak přelstít svoji vlastní matku, prostě neexistuje.

Když pak rodině oznámila, že pojedou na prodloužený víkend do Snitterings – od čtvrtčního večera až do neděle, proboha! – tak se také do Snitterings jelo. Vévodkyně vdova chodila s Pansy Melmontovou do jedné z oněch klášterních škol, kde se dívky ze šlechtických rodin naučí mluvit velmi nahlas, nosit tvíd a chovat se jízlivě k nižším společenským vrstvám. Pansy byla svými rodiči velmi dovedně zmanipulována do sňatku s vévodou z Melmontu. Jelikož v manželství nešťastný aristokrat propadal excesům v podobě nezřízené konzumace portského a dovádění se služkami, vévodkyně se po čase, stejně jako matka Blotta a Twinks, stala vévodkyní vdovou. A Blottova matka byla silnou zastánkyní zásady, že vévodkyně vdovy by měly táhnout za jeden provaz.

Blotto chtěl jet do Snitterings sám ve svém nádherném sportovním voze značky Lagonda, ale jeho matka tento na první pohled neškodný plán okamžitě vetovala. Očekávala totiž (zcela správně), že Blotto bude díky svému vlastnímu dopravnímu prostředku trávit většinu času na výpravách nejružnějšího druhu, samozřejmě mimo Snitterings. Rozhodla proto, že ona, Blotto i Twinks pojedou společně v jednom z tawcesterských Rolls-Royců a že řídit bude jejich řidič Corky Froggett.

Corky Froggett byl voják každým coulem. Byl již od narození veden k tomu, aby položil život za krále a za vlast, a neskrýval své roztrpčení nad tím, že tento král a vlast

v roce 1918 ukončili válku, kterou si Corky Froggett se svrchovaným potěšením užíval. Protože byl ale praktický člověk, nenařikal dlouho nad rozlitém mlékem a okamžitě přenesl svoji původní loajalitu ke králi a k vlasti na své nové zaměstnavatele, tedy na šlechtický rod Lyminsterů, sídlící na tawcesterském panství. Jak nikdy neopomněl připomenout, pokud by bylo třeba, položil by za jakéhokoli člena této rodiny bez váhání život. Trápilo ho pouze to, že příležitostí k tomuto hrdinskému činu bylo při výkonu jeho všední řidičské profese pohříchu málo.

Corky Froggett mluvil sice půvabným londýnským dialektem lidových vrstev a celkový tón jeho mluvy působil jakýmsi sladkým dojmem, v jeho nitru ale doutnal zabijácký instinkt pirani, která se právě pohádala se svojí manželkou. Jeho černá uniforma obepínala tělo s tak vypracovanými a ocelovými svaly, že by člověk, který by do něho narazil, riskoval vážnou újmu na zdraví. Ačkoli byl Corky Froggett loajální ke všem členům rodiny, jako jakéhosi neoficiálního rodinného osobního strážce ho vnímal pouze Blotto.

To mělo svoji logiku. Vévodkyně vdova byla sama o sobě natolik hroživou figurou, že by nikoho ani ve snu nenapadlo, že by ji někdo – nebo něco na světě mohlo ohrozit. Pichlavý pohled jejích blankytně modrých očí by dokázal zmrazit i tygra uprostřed skoku – což se prý také dokonce jednou stalo – údajně při lovu s maharádžou z Pranžipuru, jehož se účastnila.

Její starší syn, Rupert Lyminster, vévoda z Tawcesteru, všeobecně známý pod přezdívkou „Lufa“, ochranu také příliš nepotřeboval. Byl tím typem osobnosti, která se nikam příliš nežene, nedělá si zbytečné nepřátele a od níž spíše než povel „Pozor! Pochodem v chod!“ uslyšíte větu: „Myslím, že zde raději zůstanu, děkuji vám mnohokrát.“ Ačkoli byl jako vévoda oprávněn účastnit se zasedání Sně-

movny lordů a podílet se na formování budoucnosti národa, využíval tohoto privilegia opravdu velmi zřídka. Jedním datem, kdy tu byla jeho přítomnost garantována, byla poslední středa před vánočními svátky, kdy se tu podával opravdu vynikající předsváteční oběd. Největší – a dokonce vlastně jedinou – výzvou Lufova života pak zůstávala jeho povinnost oplodnit svoji neforemnou, pravoúhle-neestetickou manželku, známou pod přezdívkou „Sloggo“. Oplodnit znamenalo oplodnit něčím, co se řízením přírody ve výsledku nezmění pouze v další holčičku, ale co zajistí úspěšné pokračování mužské linie tawcesterského rodu.

Takže jako kandidáti na péči osobního strážce zbývají už jenom dva Lufovi mladší sourozenci, a ačkoli se Blotto i jeho sestra občas pouštěli do poměrně riskantních podniků, Twinks byla příliš inteligentní na to, než aby se při tom vystavovala zbytečnému nebezpečí. Její bratr naproti tomu zbytečná nebezpečí vyhledával a užíval si je se zálibným pomlasknutím, které si běžní lidé rezervují pouze pro odpolední čaj a zákusek. Právě z tohoto důvodu bylo nanejvýš vhodné, aby Corky Froggett občas po Blottovi hodil okem a dohlédl na něj.

Cesta z Tawcesteru do Snitterings zrovna nepřekypovala jiskřivou konverzací. Vévodkyně vdova brzy usnula a její chrápání působilo v jemném čalounění sedadel Rolls-Roycu vibrace evokující zběsilý dusot vzdáleného stáda pakoňů hřivnatých. Zatímco nejbrilantnější mozek rodiny – Twinks si četla ve starořeckém originále Thúkydido-vých *Dějiny peloponéských válek*, které se v tu chvíli staly výhradním předmětem její dokonalé koncentrace, Blotto se zkroušeně díval z okénka vozu na krajinu. Nebyl moc na knihy. Naposledy četl knihu, která se jmenovala *Ruka Mandžua Fu* a která se mu docela líbila, ale četl ji už dva roky a ještě nebyl ani v půlce.

Jediné, co si teď přál, bylo vrátit se zpátky do tawcesterského hradu a vyjet si na svém loveckém koni Mefistofelovi. Ve Snitterings ho nečekala žádná věc, na kterou by se mohl těšit, a vůbec poslední věcí, na kterou se těšil, byla Leticia. V očích vévodkyně vdovy z Tawcesteru pak zpozoroval žhavý plamínek, který vždy prozrazoval její nadšení pro nějaký cíl, a obával se, že může docela dobře souviset s jejím záměrem ho oženit.

Drobky ze sušenek! Jaká šlamastyka! Dupal Blotto zkomouceně. Tenhle víkend bude asi taková legrace jako výroční schůze hrobnického cechu. Jeho neskutečně elegantní čelo se pod nádhernou vlnou blond vlasů zbrázdilo hlubokými vráskami prozrazujícími odpor, který k celé téhle akci pociťoval. Jeho hezké modré oči najednou ztratily obvyklý zdravý lesk. Blottův mozek se většinou netrápil vůbec žádnými myšlenkami a většina myšlenek, kterým se povedlo prodrat se z vnějšího světa do jeho tvrdé lebky, mívala vždy extrémně jásavý charakter. Teď ale tuto lebku naplnila jedna velká a trpká myšlenka – musí jet do Snitterings.

Když Corky Froggett zabrzdil ohromný Rolls-Royce přímo před kamenným obloukem průčelí onoho starobylého domu, vystoupil a otevřel pasažérům dveře, vyrazily proti sobě obě vévodkyně vdovy s perlovými náhrdelníky kolem krků jako párek vymřelých chobotnatců, hájících svoje teritoriální nároky. Vévodkyně vdova z Melmontu přitom v náručí pevně svírala svého milovaného pekinéze Clutterbucka. Jeho vykulené oči a rozplácly čumák byly zmenšenou kopií obličeje jeho paničky.

Ačkoli se obě dámy znaly již od školních let, bylo přátelství těchto dvou aristek založeno na oboustranné rivalitě. Vévodkyně vdova z Tawcesteru ulovila svého vévodu jako první, a to záhy po svém odchodu ze školy, hned v onom „ročním období“, kdy „vypučela“, a Pansy byla od té

chvíle odsouzena dostat pod čepec také nějakého muže z tohoto aristokratického plemene. Trvalo jí to ale několik dlouhých let. Teprve pak se jí podařilo zahryznout do vévoddy z Melmontu. Od těch dob měla vévodkyně vdova z Tawcesteru pocit, že jsou jako kobyly na závodní dráze a že ji její soupeřka neustále dohání.

Tento párek se nyní vítal u vchodu do sídla Snitterings afektovanými úsměvy, které by dokázaly zmrazit i sklenici horkého grogu. Naznačený polibek obou dam na tvář proběhl v patřičné distanci od hustě napudrované tváře svého protějšku. „Jak odvážné, vzít si na sebe tuhle slézovou barvu,“ zahřměla vévodkyně vdova z Tawcesteru na svoji přítelkyni. „Zdůrazňuje strašně barvu tvój kůže.“

„A jakého máš skvělého krejčího!“ zatroubila v odpověď vévodkyně vdova z Melmontu. „Podařilo se mu ušít šaty, díky nimž má člověk iluzi, že máš ještě nějaký pas.“

Zdvořilostní fráze se však po chvíli vyčerpaly a obě bojující strany zmizely v útrobách rozlehlého rodinného sídla. Twinks se obrátila ke svému bratrovi, který znechuceně kopal polobotkou do písku, jímž byla vysypaná cesta před hlavním vchodem. Nabídla mu svoji volnou ruku, v níž nedržela objemný svazek Thúkydida. „Pojď, Blotto, moje staré želé. Ber to pozitivně, mysli si, že za tři dny budeš zase zpátky v Tawcesteru, u zřídla všech radostí a zábav, které máš tak rád. A zapomeneš, že se tahle víkendová párty vůbec kdy odehrála.“

Blotto se podíval smutně na svoji sestru. Stará dobrá Twinks, byla jako ten nejlepší základní kámen domu, vždycky připravená poskytnout svému staršímu bratrovi oporu a životní optimismus. A k tomu všemu její dech beroucí krása, pomyslel si, když paprsky odpoledního slunce rozzářily její stříbřitě-blond vlasy a její dokonalé zářící blankytné oči k němu vysílaly povzbuzující energii.

„Je to od tebe hezké, že se mě snažíš povzbudit, když klesám na duchu, Twinks, můj starý uzenci!“ odvětil, „ale mám nepříjemný pocit, že se tu tentokrát matka a ten melmontský hroch snaží domluvit nějaký obchod.“

„Myslíš Leticii?“

Kývnul hlavou s výrazem muže, který se právě před chvílí dozvěděl, že byl odsouzen k trestu smrti oběšením.

„Ach, neblázni Blotto, z toho se dostaneš. Už se ti to přeci jednou povedlo. Vzpomeň si, jak tě matka a to melmontské monstrum zamkly s Leticí na pokoji v hotelu Brighton a zavolaly novináře? Vyvlékl ses z toho tenkrát tak, že sis vyměnil šaty s jedním zaměstnancem hotelu. A ti oplzlí brouci z novin pak psali svoje šťavnaté články o tom, jak se vévodova dcera spustila s nějakým chuligánem. Tenkrát jsi obě vévodkyně vdovy pěkně napálil – a porazíš je znovu.“

„Nevím, nevím. Matčiny oči vypadají jako oči anakondy, která zahlédla krávu a chystá se ji pozřít, aby z ní mohla další měsíc žít. A v tomhle případě není pochyb o tom, že tou krávou jsem já.“

„Ach, podívej se, Bloťáku, je přece jasné, že nemáš Leticii ani trochu rád. Nikdo tě přece nemůže nutit, abys ji měl na sobě přilepenou jako nějaký chránič kuřích ok. Leticia je prostě...“

Ale ještě než Twinks dořekla, předmět jejich konverzace se náhle objevil na schodech snitteringského sídla, sestupujících na příjezdovou cestičku, a svým podmanivým smíchem dával Blottovi možnost si ještě jednou připomenout, jaké nebezpečí představuje pro jeho budoucí šťastný život.

Ačkoli srdce dcery vévodkyně vdovy z Melmontu bylo tak velké a žhavé, že by dokázalo zahřát celý svět, na dalších částech dívčina těla už prozířetelnost Stvořitele tak štědře nehýřila. Podobala se trochu nizozemské nížině. Bylo to zvláštní, ale její tělo zcela postrádalo jakékoli křivky

(proto jí také ve škole – a určitě i po škole – říkali Žehlicí prkno ze Snitterings). Její pokožka byla bledá jako tapeta na zdi, do které příliš dlouho pražilo slunce. Nad její krásou by se možná dokázali zasnít klavíristé a ladiči pian, neboť její zuby byly tak ohromné, že připomínaly klaviaturu zmíněného nástroje. A připočteme-li k tomu hlas tak mocný, že by dokázal tlakovou vlnou uvolnit písek z jižního průčelí Westminsterské katedrály, začínáme mít přibližnou představu o jejím šarmu.

Důvodem, proč Blotta sňatek s Leticíí tolik odpuzoval, ale nebyl její tělesný vzhled. Měl v tomhle směru před očima především svého bratra Lufu, který zatnul zuby a pustil se do díla. Blotto věděl, že pro osoby jeho původu je správný rodokmen mnohem důležitější než nějaký ten nepodstatný detail fyzické konstituce. Nebylo na tom prostě nic osobního. Leticia jako taková ho vlastně neodpuzovala. Byla to spíš myšlenka na manželství a na jeho vlastní účast na této instituci. Představa, že je něčím manželem, v něm vyvolávala pocit, jako kdyby spolkl celý, neoloupaný citron.

Jakmile se Leticia ocitla na pískové cestičce, rozeběhla se obzvláště rozverně k oběma sourozencům, hopkajíc při tom jako kůzle. Dokonce i Blotto, který byl znám jako nej-kavalířtější z mužů, při tomto pohledu nedokázal potlačit myšlenku, že kůzlečí skotačení není pro ženu jejich proporci nejideálnějším stylem pohybu.

Na základě své předchozí zkušenosti věděl, že při setkání s Leticíí je třeba zaujmout pevný postoj těla a napnout především svaly na nohou, neboť bude následovat hlasová smršť podobná tajfunu. Nepřipravená Twinks, jejíž tělo se vyznačovalo mnohem křehčí konstitucí, se pod nápořem prvních slov z úst Leticie půvabně nachýlila dozadu.

„Blotto, Twinks, miláčkové moji!“ zařvala jako jelen v říji. „To je prostě úžasné, že jste tady ve Snitterings!“ A objala

Twinks objetím, které si mořské sasanky rezervují pro obzvláště pomalé krevety.

Pak se obrátila k Blottovi. Ještě předtím, než stihla tento svůj oceánický manévr zopakovat, jí Blotto podal ruku. Zklamaná Leticia ji uchopila. Blottovi její stisk připomínal syrové telecí maso.

„Ach, Blotto!“ zamrkala na něj řasami, které vypadaly jako malé dřevěné třísky. „Není to nádherné? Máme pro sebe celý prodloužený víkend! Teď máme skvělou šanci, abychom jeden druhého lépe poznali!“

Blotto zachytil v sestřiných azurových očích pobavený výraz, když se – náhle ochraptělým hlasem – pokusil dívčino nadšení sdílet: „Stoprocentní jahodová marmeláda s pořádnou hromadou šlehačky, Leticie.“

Blotto nebyl při vymýšlení nových myšlenek příliš originální. Takže použil již jednou použitou ideu a zabručel si pro sebe: „Drobky ze sušenek, jaká šlamastyka!“

2.

Romantický víkend

Napoleonův ústup z Moskvy se musel ve srovnání se čtvrtelní večerí ve Snitterings jevit jako vrchol bujarého veselí. Zatímco se obě vévodkyně vdovy navzájem neúnavně odstřelovaly, Blotto se musel pro změnu bránit vášnivým pohledům Leticie. Její gestikulaci se sice snažil interpretovat jako výraz zamilovanosti, díky jejím tělesným omezením však nebylo možné vidět nic jiného než koulení bulev, které připomínaly spíše žabí oči. Při nejlepší vůli je nebylo možné připodobnit ke zrakům žádného jiného živočišného druhu, kterému básníci přikládají větší estetické hodnoty, například oku krávy.

Twinks se na druhé straně stolu nebavila o nic lépe. Současný vévoda z Melmontu byl, stejně jako jeho sestra, dosud svobodný, a pozval navíc několik svých bývalých přátel z Harrow, „aby to tu trochu oživilí“. Pro Blotta, absolventa prestižního Etonu, byla ale přítomnost těchto bývalých studentů konkurenčního ústavu vítaná asi jako sople, který se člověku vyhrne v nejnevhodnější chvíli z nosu. Ještě horší na tom bylo, že ani jeden z těch smradůchů nehrál kriket, a že se o něj dokonce ani nikdo nezajímal coby fanoušek či divák. Všichni vévodovi hosté, stejně jako vévoda sám, nakonec ukázali, že nemají talent vůbec k ničemu – kromě systematického utrácení rozsáhlých majetků, které zdědili po předcích.

Téměř všichni vévodovi kumpáni byli vcelku urostlí muži, samá ruka, samá noha, kteří ale, jak bylo v jejich

společenských kruzích zvykem, dosud nepřekročili hranici adolescence a jejichž myšlení bylo stále poněkud pubertální. Hýkali na sebe polointeligentní anekdoty a různé vzpomínky na svá školní léta, po nichž propukali v hurónský smích. Jejich chování bylo nejapné i ve vztahu k přítomným dámám, před nimiž se červenali, pochechtávali a dělali dvojsmyslné narážky. Twinks, která měla po pravici i po levici jednoho takového výrostka, vnímala celý podnik jako velmi nudný, až únavný.

Aby byly chmury návštěvníků ještě chmurnější, byl zde, jak Blotto očekával, přítomen jeden vševědoucí amatérský detektiv-polyhistor, který se tu měl zdržet celý víkend. Jmenoval se Trubadúr Bligh a byl to drobný muž v dokonale stríženém večerním obleku. Jeho vcelku přijatelný zevnějšek byl však narušen tím, že měl na nohou psí dečky (které dokonce i Blotto, který se o etiketu příliš nezajímal, považoval u večerního oblečení za naprosto nevhodný doplněk). Tento amatérský čmuchal měl také dlouhé stříbřité vlasy a zlatý monokl. I na jeho prstech bylo zřejmě větší množství zlatých prstenů, než je na anglického gentlemana zdrávo a – další společenský prohřešek – na metry daleko se kolem něj šířila podivná čichová aura připomínající levanduli. Pokud se jednalo o různé lidské výstřelky, byl Blotto člověk celkem tolerantní, ale co se týkalo vůní ... měl velmi jasný názor, že chlap by měl být „cítit“ jako chlap – a nic víc a nic míň.

Ačkoli Trubadúr Bligh postrádal na rozdíl od svých spolutolovníků vznešený nebo vlastně jakýkoli rodokmen, nebránilo mu to v tom, aby při konverzaci u večerní tabule dominoval. Jediné a nejdůležitější téma, které během večere obsírně rozebíral, byla jeho obratnost při vyšetřování různých detektivních případů. Jeho hlas připomínal kartáčování rezavého plechu a ostré a vysoké hlásky, vyřazené s velmi rychlou kadencí budily dojem spíše ženské, než

mužské mluvy. Blotto už ve škole zaslechl nějakou tajnou šeptandu o chlápcích, kteří se chovají spíš jako ženy i v jiných věcech, než je jenom tón jejich hlasu. Blotto tyhle klepy a podivné informace obvykle pouštěl hned druhým uchem ven, ale když teď viděl, jak se Trubadúr Bligh svým dívčím hlasem bez ustání chlubí různými vyšetřovatelskými úspěchy, přece jenom zpozorněl.

„Samozřejmě, belgická policie, která nesrší zrovna důvtipem, velmi brzy vyčerpala všechny možnosti, jak případ vyřešit – a že těch možností neměla zrovna nazbyt – a prosili mě – ne, zapřísahali mě, abych se rozhlédl mým slídivým očkem po místě činu. Dobře, původně jsem plánoval svůj pobyt v Ostende jako vyloženě relaxační – potřeboval jsem si přece odpočinout po onom náročném vyšetřování případu třínohého jaguára v Patagonii... ale oni tak strašně naléhali... ty jejich prosby byly skoro až patetické... že jsem jim na jejich návrh konečně kývl. Už při prvním ohledání místa činu jsem si povšiml jedné věci, která jim samozřejmě unikla. Krypt kalamáře na stole nepasoval ke spodní nádobě na inkoust. Ve skutečnosti patřil k úplně jinému kalamáři a tenhle kalamář na hraběncin stůl prostě někdo podstrčil. Stačilo mi jenom jedno krátké přičichnutí k inkoustu, abych určil charakteristické aroma jedu, jež příslušníci kmene Aspoko získávají extrakcí z mízy stromu Uphola, který roste v samém srdci nejhlubší amazonské džungle. Určitě vám nemusím připomínat, že pryskyřice z Upholy je smrtelně jedovatá, a to nejen při jejím požití, ale také tehdy, když se dostane do krevního oběhu nějakou otevřenou ránou, byť naprosto nepatrnou. Stačí se škrábnout třeba trnem ostružiny nebo špendlíkem – pokud jsou napuštěny tímto jedem, znamená to jistou smrt. Najednou mi zaklaplo, proč sluha vyměnil poloslepé hraběnce její pilník na nehty za struhadlo na sýr. Způsobil tím

právě onu nepatrnou oděrku na její levé ruce – a připomínám, že hraběnka byla levák a psala proto touto rukou. Belgická policie nevěřila svým očím, jak rychle jsem tuto záhadu dokázal vyšetřit a jak rychle jsem byl schopen ukázat prstem na skutečného pachatele tohoto...”

A tak to šlo pořád dokola. Blotto během večere ve svém nitru chřadl. Být zavřený ve Snitterings, to je tedy opravdu skvělá zábava. Nehledě na nebezpečí, které představovala Leticia, zubící se vedle něj, a kterou nyní raději vnímal pouze periferním viděním. Ani vyhlídka na sobotní hon, kterého se měli účastnit, v něm tentokrát nevyvolávala onen obvyklý hřejivý pocit radostného očekávání. Ten lov určitě nebude tak dobrý jako lovení na tawcesterském panství – nikde nebyl tak dobrý jako na tawcesterském panství. A byl si také jistý tím, že žádné zvíře ve snitteringských stájích se nemůže rovnat jeho majestátnému Mefistofelovi.

Všechny události, které se měly ten víkend odehrát, se daly zcela bezpečně předvídat. Dokonce i přítomnost odpudivého Trubadúra Bligha.

Když Blotto při několika prvních víkendových návštěvách v sídlech britských aristokratů narazil na nějakého vševědoucího amatérského detektiva-polyhistora, byl to pro něj svým způsobem neznámý fenomén a zpočátku bylo též vzrušující sledovat příslušná odhalení vrahů a pachatelů jiných zločinů, které byly při těchto příležitostech spáchány. Po několika takových víkendech se ale vyšetřování vraždy stalo celkem samozřejmou součástí společenského programu, takže už nebylo ničím překvapujícím nebo dokonce vzrušujícím. Blotto se už ani neobtěžoval sledovat hosty u stolu a tipovat, kdo z nich se v následujícím okamžiku zřítí ze židle na zem. Když se po chvíli rozhlédl po vévodových kumpánech ze školy, pár vhodných kandidátů ho ale napadlo.

Jeho pozorování hostů vedlo k nešťastnému, ale zcela předvídatelnému následku. Jeho pohled stanul opět na Leticii. Ta si jeho zkoumavý výraz vysvětlila jako vědomé úsilí navázat s ní oční kontakt a podmanivě se na něj zašklebila. Blotto věděl, že na světě je jen hrstka žen, které dokážou působit podmanivě, a věděl také, že Leticia Melmontová patří k oné většině, která tak nebude působit nikdy. Jeho jedinou útěchou v té chvíli bylo, že se přiblížila doba, kdy se dámy odeberou do svých pokojů. Díky Bohu za tenhle britský zvyk, který umožňuje mužům a ženám, aby si od společnosti druhého pohlaví alespoň na chvilku odpočinuli.

Optimismus, který z této představy načerpal, měl ale krátké trvání. Uvědomil si, že ani v kulečnickovém sále asi nebude příliš příznivé klima pro nenucený hovor s aristokraty a už vůbec ne na několik klidných skleniček brandy. S největší pravděpodobností se ke společnosti připojí i ten odporný Trubadúr Bligh. A i kdyby tam nakonec třeba i nebyl, vévodovi soudruzi se již postarají o to, aby celková atmosféra byla patřičně nasáklá jejich vybledlými vzpomínkami na to, jak na škole šikanovali bažanty, a mnohokrát opakovanými vtipy o věci, která pro většinu z nich byla dosud velkou neznámou – tedy o ženách. Bude pak jen otázkou času, než se začnou trefovat kulečnickovými koulemi do obrazů ze vzácné sbírky starých mistrů, již je Snitterings vyhlášené.

Blotto byl extrémně znechucený.

A páteční ráno nechalo znechucení předchozího večera opět vyvstat v celé jeho kráse. Blotto neměl do čeho píchnout. Listopad není vhodnou dobou pro hraní kriketu a podle toho, jak se zdejší hosté o této hře vyjadřovali, nedal by tu dohromady dvě družstva ani uprostřed léta. Vévodova fobie z tohoto sportu, kterou trpěl na Harrow, ho neo-

pustila ani po zbytek jeho života a jeho kumpáni na tom nebyli o moc lépe. Blotta to štvalo. Nemohl nikdy pojmout důvěru k člověku, který nemá rád kriket.

Hrál se tu ale tenis. To je samozřejmě také hra, kterou je nejlepší hrát v létě, Snitteringští zahradníci se ale starali o trávník na kurtu po celý rok, takže se tu dalo docela dobře hrát i v listopadu. Přestože oba dva sourozenci hráli tenis na mezinárodní úrovni, Blotto ho považoval spíš za „ženský sport“. Bylo to ovšem lepší než civět z okna. Pár setů dokáže určitě rozptýlit nezvyklé chmury, které obcházely jeho duši.

Když padl návrh, že si půjdou zahrát tenis, byla u toho ale bohužel Leticia a byla tímto nápadem nadšená. „To je prostě úžasné!“ zaburácela. „Můžeme si zahrát smíšenou čtyřhru! Co vy na to, Blotto?“

„No, ehm, hmrl...“ snažil se zoufale najít nějakou výmluvu, ale bez lhaní by to nešlo. A Blotto neměl lhaní rád. Bylo tomu tak částečně proto, že byl britský gentleman, ale z větší části proto, že měl tendenci zapomínat, co kdy řekl, a to by mohlo končit nějakou šlamastykou.

„Tak to bude opravdu hupí-dupí!“ pokračovala Leticia. „Jsem si jistá, že budeme skvělá, neporazitelná dvojka, Blotto.“ Její bledé oční řasy sebou cukaly jako můra chycená v pavčině. „V tenise i ve všem ostatním!“ Tato slova přitom vyslovila tak hlubokým hlasem, že musela být slyšet až ve vedlejším hrabství.

Blotto v tu chvíli nedokázal reagovat jinak než starou dobrou frází „No, ehm, hmrl...“

Blottovi bylo odjakživa jasné, že ne každý musí být nutně tak sportovně nadaný jako on a Twinks, naprostá absence jakýchkoli tenisových instinktů u Leticie Melmontové jím ale hluboce otřásla. Každé její podání byla dvojchyba a při hře se ani jedinkrát nestalo, že by vyběhla směrem, kterým

letěl míč. Dokonce, i když letěl přímo na ni, devětkrát z deseti pokusů ho minula. Výsledkem bylo, že Blotto nakonec musel létat po celé ploše kurtu jako masařka, aby zachraňoval, co se dalo, a odvrátil tak porážku. Naštěstí byl celkem dobrý hráč a dokázal kompenzovat nedostatky svojí partnerky natolik, se jim nakonec podařilo vyhrát.

Horší na tom bylo, že Leticia považovala každou z těchto zběsilých záchran za kavalířský čin. Blotto byl pro ni rytíř na bílém koni, který by za ni dal určitě bez váhání i svůj život. Každý pohyb tak pro Blotta proto představoval určité dilema. Jeho přirozené sportovní instinkty ho pudily, aby za každým míčem vystartoval jako gepard v tretrách, ale každé úspěšné vybrání míčku bylo jeho partnerkou interpretováno jako další důkaz jeho lásky k ní. Cítil rozervanost kanibala, kterého přinutili dát se na vegetariánství.

Na vedlejším kurtu mezitím Twinks v tenisovém kostýmu, průhledném jako chmýří bodláku, kosila ve dvouhře jednoho vévodova kumpána za druhým. Každý z nich se hlučně nahnul na kurt, pevně přesvědčen, že tu drobnou postavičku na druhém konci snadno odrovná. A každý z nich očekával, že s vítězstvím získá i určité právo na poraženou soupeřku. Ačkoli nikdo z těchto chasníků neměl dosud možnost trávit delší čas s dívkami, všichni bez rozdílu intuitivně věděli či tušili, že sportovní hrdina je pro všechny ženy tím nejatraktivnějším typem muže. Když ukáží Twinks svoji potenci na tenisovém kurtu, rozteče se pak do jejich náruče jako čokoládová pěna na rozžhavené pánvičce.

Když ale odvěkli svá kocovinou oslabená, bolavá těla na kurt, události dostaly nečekaný spád. Všechny zápasy pro ně skončily nejen zdrcující prohrou, ale také zlomeným srdcem. Všichni do jednoho se do Twinks zamilovali. Bylo to nevyhnutelné. Fyzickou námahou se její dokonalé tvářičky zbarvily do růžova a její azurové oči se s každým

novým vítězstvím ještě o stupeň víc rozzářily. Vévodovi kámoši z Harrow nedokázali vzdorovat milostnému citu, který se počal dmout v jejich hrudích, stejně jako stárnoucí dostihový jezdec nedokáže odmítnout nabídnutý úplatek.

A šance každého z nich na to, aby si získal její srdce, byla přitom asi tak mizivá, jako šance zelináře dostat se do elitního klubu gentlemanů.

Páteční večere byla ještě mnohem příšernější než čtvrteční. Vévodkyně vdova vytvořila – bezpochyby na podnět Leticie – zasedací pořádek tak, aby Blotto seděl opět vedle její dcery. Ta, kromě toho, že na něj během jídla neustále upírala své volské bulvy a snažila se zachytit jeho pohled, nyní ještě rozšířila svůj repertoár o další manévr. Jakmile si Blotto položil ruku na šustivou lněnou látku ubrusu, Leticia okamžitě položila svoji ruku, která na dotek připomínala telecí maso, přes jeho. A také pod stolem si její mocné nohy horečnatě klestily cestu, aby se ovinuly kolem kalhot Blottova večerního obleku. Závažnost situace Blotta tísnila natolik, že skoro přestal mluvit.

Protože všichni vévodovi kumpáni z Harrow během večere pro změnu mlčeli jako zařezaní a zamilovaně sledovali pouze božskou Twinks, plynula konverzace jen zvolna, jako když sražená omáčka pomalu odkapává z naběračky. Zdálo se, že nemocí zamilovanosti se od svých kamarádů nakazil i vévoda. Pod jeho neexistujícím nosem zela doširoka otevřená ústa a jeho rybí oči upřeně zíraly na vysněný objekt touhy, který v jeho mysli v tu chvíli určitě vyvolával myriády nejruznějších představ. Twinks byla ale na podobné situace natolik zvyklá, že ji to už nevyvádělo z rovnováhy. Když zjistila, že se nikdo z přítomných nesnaží konverzovat, nesnažila se ani ona sama konverzaci nijak podněcovat, protože neměla chuť.

Jedinými hlasy, které pak bylo možno nad večerní tabulí zaslechnout, byly hlasy obou vévodkyň vdov, které na sebe neustále se vši zdvořilostí útočily.

„Jaká škoda, Evadne,“ zacukrovala vévodkyně vdova z Melmontu, „že se ty lyminsterské rubíny svojí barvou blíž odstínu tvé pokožky – nemohou pak příliš vyniknout.“

„Je to ale stále lepší, Pansy,“ odpověděla vévodkyně vdova z Tawcesteru, „než kdybych měla perlovou čelenku, která má stejnou barvu jako moje vlasy.“

Blotto zachytil v Leticiině žabím oku další ohýnek vášně. V nitru se přitom otrásl odporem a snažil se zabránit tomu, aby se jeho třes neprojevil také navenek. Když ucítil, jak ho její velká noha pod stolem lechtá na lýtku nad ponožkovým podvazkem, začal přemýšlet o zítřejším honu v mnohem příznivějším světle. Tento sport mu určitě neposkytne takové potěšení jako hony na tawcesterském panství, ale na základě předchozího Leticiina vyjádření, že nemá ráda lov, se dalo alespoň předpokládat, že se ho nazítrí nebude účastnit. Bude si moci alespoň odpočinout od její přeslazené přítomnosti. Hurá. Mohl se těšit aspoň na něco.

Ale sotva se uvelebil v této příjemné myšlence, zaduněla náhle apokalyptická polnice jejího hlasu: „Víte, jak jsem vám vyprávěla, že nemám ráda lov...“

„Ano...“

„Dobře, nikdy jsem ho neměla ráda, ale myslím, že tomu tak bylo proto, že jsem nikdy nebyla na lovu v té správné společnosti.“

„Ach, opravdu?“

„Jsem přesvědčená o tom, že když budu na honu s *vámi*, Blotto, určitě si to opravdu užiju.“

„Ach, nemyslím si, že byste...“

„Ne, změnila jsem názor. Změnila jsem názor a zítra pojedu na lov s *vámi*.“

Vnitřní chvění, které dosud zmítalo Blottovým nitrem a které se snažil potlačit, se projevilo již plně viditelným tikem jeho lícních svalů.

Ve Snitterings Blotto nespál dobře. Umístění pokoje nebylo zrovna nejlepší. Z ložnic s okny do průčelí sídla bylo vidět na míle daleko a otvíral se odtud nádherný pohled na panenskou přírodu melmontského hrabství. Blottovi byla ale přidělena ložnice v zadním křídle. Jediné, co viděl z okna, byly stáje, garáže, zelinářská zahrada a starobylé venkovní záchodky (jež stále používali zaměstnanci sídla, kterým nebylo dovoleno chodit v jejich špinavých, zabláčených plebejských botách do domu).

Pokoj byl úzký, měl velmi vysoký strop a bylo tu chladno. Ačkoli byl tento podzim celkem teplý, v noci se špatně utěsněnými spárami v okenních rámech do Snitterings po každé vplížil chlad a na chodbách a na balkonech se družil s ustavičně a zlovolně kvílejícími větry. Pověšení v Blottově ložnici páchlo zatuchlinou.

Ani v noci tu nebyl klid. Snitterings bylo prastaré sídlo a jeho stavební komponenty začaly po soumraku vrzat jako klouby starého muže. Každé otočení kohoutkem v koupelně nebo spláchnutí na záchodě odstartovalo v odpadové soustavě patnáctiminutový koncert zvonění, bubnování a žbrblání. Z ložnic obou znepřátelených vévodkyní vdov se ozývalo zvučné chrápání, připomínající blížící se zemětřesení. Noční klid občas protrhl výkřik služky, do jejíhož pokoje se dobýval některý ze starých vévodových kumpánů z Harrow (naštěstí příliš opilých, než aby dívkám způsobili nějakou újmu). Když pak člověk konečně usnul, probudilo ho v pět hodin ráno vstávající služebnictvo, dusající po schodech, řinčící nádobím a dupající po chodbách. Usnout už nebylo možné.

Ačkoli si Blotto myslel, že už neusne, přece jenom musel spát, protože v jednu chvíli se probudil. Bolela ho hlava a měl nudli u nosu. Dvě noci v chladných snitteringských poduškách vykonaly své dílo a on nastydl.

Za normálních okolností by mu to nevadilo. Nikdy se nezatežoval takovými nesmysly, jako je nemoc nebo bolest. Cožpak nepřivedl jednou kriketové družstvo Etonu k vítězství za stavu 100:17, aby teprve po zápase zjistil, že má vyvrknutý kotník? Nevyhrál snad běh na dvě stě yardů se čtyřmi zlomenými žebry? Kvůli takové malichernosti, jako je nachlazení, nemohl Blotto nikdy odmítnout účast na honu.

Se svým obvyklým elánem proto vyskočil z postele a v radostném očekávání vesele sálajících elektrických vaříčů, na nichž služebnictvo dole připravuje míchaná vajíčka, se začal oblékat. Vzpomněl si na jedno staré pořekadlo, které mu kdysi v dětství matka říkala: „Je ti zima, nacpi se, máš horečku, posti se.“ Byl nejvyšší čas nacpat se k prasknutí. Pak se ale zastavil. Něco ho napadlo.

Intuice mu napovídala, že by měl tuhle myšlenku nechat dozrát. Myšlenky, které ho napadaly, neměly obvykle podobu oslňujícího záblesku, který osvětlí vše podstatné. Svou intenzitou se podobaly spíš žhavým uhlíkům, poblíkávajícím pod silnou vrstvou popela.

Z téhle myšlenky ale najednou vyšlehl tak vysoký plamen, že to bylo skoro jako výbuch opravdového granátu. Je nachlazený – jaký dar shůry! Udělá přesně to, co by udělal jiný člověk na jeho místě. Oznámí, že je indisponovaný a že se proto nemůže zúčastnit lovu.

Musí to ale udělat rafinovaně. Pokud tu zprávu oznámí příliš brzy, Leticia Melmontová využije příležitosti a vydá stejné prohlášení a nezúčastní se lovu, byť třeba z jiného důvodu. On by pak musel strávit celý den tím, že bude před ní jako lovená zvěř prchat po chodbách Snitterings.

Oblékl se proto do loveckého úboru a vydal se po scho-
dech dolů, aby přecpáním kvalitní snídaní přebil svoje
nachlazení. Kedgeree, slanina, klobásky, fazole a mícha-
ná vejčička, toasty a marmeláda – spořádal toho opravdu
hodně. A naštěstí se také u ranní tabule nepotkal s Leticíí.
I když musel přece jenom vytrpět další dávku hýčkové zá-
bavy vévodových kámošů z Harrow. Brzy se jich ale zbaví.
Ačkoli nedisponovali jemnými dovednostmi nezbytnými
pro hraní kriketu, všichni si rádi dopřáli prostoduchou zá-
bavu v podobě zabíjení zvířat, takže se měli také všichni
účastnit honu. Celý den strávený o samotě, který se před
ním rýsoval, působil najednou ještě mnohem atraktivněji.

Když opouštěl malou jídelnu určenou pro podávání sní-
daně, potkal svoji sestru, která v *tenue de chasse*¹ vypadala
prostě úžasně. Den strávený s takovou kráskou bude mít
určitě za následek, že vtípky vévody a jeho kumpánů bu-
dou ještě infantilnější než dosud.

„Twinks,“ zašeptal naléhavě. „Nepůjdu dnes na lov.“

„Opravdu?“ podivila se Twinks, která neočekávala, že
tato slova vůbec někdy z bratrových úst uslyší.

„Hrozně jsem se nachladil. Nemluvě o tom, že jsem pře-
jedený Leticíí.“

„Ach,“ povzdechla si Twinks s pochopením. „Ale proč ses
takhle oblékl?“

„To je součást mého plánu,“ svěřil se jí. Jeho sestra čekala
v napjatém očekávání, co jí vyjeví. Sledovat a pochopit Blot-
tovy plány mohl být pro normálního člověka velký pro-
blém, protože jeho plány tvořily většinou dosti nepřehled-
né motanice.

„Pokud mě Leticia uvidí v civilu, bude vidět, odkud vítr
vane. Musím se proto takhle vyšňořit a předstírat, že se

1 lovecký oděv

skutečně chystám na lov, a pak ‚Baf!‘ – oznámím, že se nechystám.“

„Ale...“

„A já chci, abys mi s tím, Twinks, můj starý uzenci, pomohla.“

„Jak?“

„Až Leticia vsedne na svého koně, musíš ji nějak zabavit. Konverzuj s ní. Vyjedte společně z brány. Zkus ji okouzlit tím svým štěbetáním. Udělej prostě něco, aby si nevšimla, že jsem *hors d'oeuvre*.“

Twinks se na něj nechápavě podívala, pak jemně opáčila: „Aha. Asi jsi myslel spíš *hors de combat*,² Blotto.“

„Ano, určitě, prostě cokoliv. Uděláš to, prosím, pro mě?“

„Samozřejmě, Blotto. Neboj se. Budu jako zákusek se šlehačkou.“

A tak se také stalo. Twinks se hrála svoji roli jako vždy naprosto dokonale a také Blottovi se podařilo svoji omluvu naprosto perfektně načasovat. Zahřměla kopyta koní, lovecká družina odkvačila a sídlo ve Snitterings se úžasne vyprázdnilo. Jedinými aristokraty, kteří zůstali v domě, byl Blotto a obě vévodkyně vdovy. Konstituce vévodkyně vdovy z Melmontu byla příliš křehká a churavá na to, aby se účastnila lovu, a vévodkyně vdova z Tawcesteru byla stále ještě v rekonvalescenci po zlomenině kyčle, která byla také důvodem, proč se momentálně neobešla bez hole. Obě tedy zůstaly v domě a těšily se vyhlídkou na společně strávené dopoledne, během něhož si vymění další zdvořilé invektivy.

Když se Blotto vrátil do svého pokoje, nemohl uvěřit, jak snadný tento únik nakonec byl. Došel k vysokému oknu a cítil najednou závan svobody. Lovci mohli být pryč klidně

2 voják nadále neschopný boje

i osm hodin. Minimálně čtyři. Čtyři nádherné hodiny bez hrozby setkání s Leticíí Melmontovou – byla přece jenom na světě ještě nějaká Boží spravedlnost! – a to i navzdory tomu, že je člověk členem anglikánské církve.

Podíval se z okna ke snitteringským garážím. Před jednou z nich se Corky Froggett snažil aplikovat další vrstvu leštidla na beztak dokonale se lesknoucí kapotu jejich rodinného Rolls-Royce. Řidič si před úkonem sundal kabát, pracoval jenom v košili a kšandách a při práci udržoval stále perfektně vzpřímený postoj, jako kdyby byl v uniformě a prováděl pořadová cvičení. Zpozoroval svého pána za oknem a dobromyslně na něho zamával. Blotto pozdrav opětoval a vzdálil se od okna.

Jak slastné bylo vlézt si teď do postele. Ve dne nebyly peřiny tak provlhlé jako v noci. Oblékl se předtím do pyžama, protože měl pocit, že právě tohle nachlazení lidé dělají. A podnikl také preventivní opatření proti rozvinutí choroby tím, že požádal snitteringského majordoma, aby mu přinesl láhev whisky a láhev sifonu. Věděl, že whisky je doporučeným nápojem bez ohledu na to, jestli je člověku zima, nebo má horečku. Podzimní slunce vklouzlo oknem do pokoje a rozprostřelo se po jeho příkrývce. Čekal ho nádherný odpočinkový den.

Někteří lidé se v těchto situacích třeba nudí a mají pocit, že by měli třeba číst nějakou knihu nebo luštit křížovku. Tohle ale nebyl Blottův případ. Ačkoli *Ruka Mandžua Fu* ležela hned vedle na nočním stolku, úsilí, které by musel vyvíjet na četbu – a nedokázal vlastně nikdy najednou přečíst víc než jednu stránku –, mu v tu chvíli nestálo za to. Byl naprosto spokojený, když si tu mohl jen tak ležet a nechat šířit prázdnotu, která zaplavovala jeho mysl.

Jeho šťastné snění bylo přerušeno zaklepáním na dveře. Než stačil říct dále, dveře se otevřely a na prahu se objevila

Leticia Melmontová. Ve svém loveckém oblečku vypadala ještě větší než obvykle.

„Nazdar, Blotto,“ pronesla, když se rázným krokem vydala přímo k jeho posteli, aby ji zabarikádovala. „Slyšela jsem, že jste nemocný, a jako Florence Nightingaleová jsem se o vás přišla postarat.“

3.

Kompromitující situace

Blotto se cítil nepatřičně jako příslušník anglikánské církve ve Vatikánu. Možná, že toho o ženách příliš nevěděl, věděl ale, že sázky na to, že by mezi nimi mohlo k něčemu dojít, závrtně stouply a byly na cestě až do stratosférických výšin. Byla přece v jeho ložnici! Skutečná, žijící a dýchající žena byla právě v ložnici Jeho ctihodné Výsosti Devereuxe Lyminstera! Kdyby to někdo jenom zjistil, už by ho nemusel vůbec považovat za ctihodného. Byl by zničen. A jediným možným řešením tohoto zneuctění by bylo manželství.

Blotto se ale nechtěl ani v nejmenším ženit – a rozhodně si pak nechtěl brát za ženu „Žehlicí prkno ze Snitterings“. Byla to největší šlamastyka, v níž se kdy ocitl. Musí se dostat rychle ze svojí ložnice. Dřív, než je tu někdo spolu uvidí.

Nebo uslyší. Jak Blotto dobře věděl, disponovala Leticia hlasem, jímž mohla mluvit se svými příbuznými, kteří se nacházeli v dalekých britských državách, aniž by přitom potřebovala telefon. Šeptání sladkých mileneckých nesmyslů z jejích úst znělo jako řev námořníků po ztroskotání lodi. A právě šuškáni sladkých nesmyslů měla to ráno zřejmě v plánu.

„Blotto,“ pronesla hlasem malé holčičky (který se k ní ale vůbec nehodil, protože Leticia Melmont byla vše, jen ne malá holčička), „vy jste takový kavalír.“

„Ehrm...?“

„Ani jste mi neřekl, že je vám špatně, vytratil jste se potají a nechtěl jste mi vaší nemocí pokazit dnešní lov.“

„Um...“

„Jakmile jsem ale jen zaslechla, že trpíte těžkým nachlazením, musela jsem spěchat domů, abych se o vás postarala.“

„Kdo vám řekl, že trpím těžkým nachlazením?“ Twinks by přece bratra takhle neshodila.

„Byl to jeden z vévodových přátel.“

Ach, jak typické pro toho balíka, co mi zničil celý den, který tak nádherně plynul.

„Řekněte mi,“ pokračovala Leticia, „cítíte se opravdu nemocný?“

Blotto chtěl užuž říct, že ne. Jeho prvním instinktem samozřejmě bylo, aby se takové myšlenky vysmál. Vždyť to bylo jenom slaboučké nachlazení. Pak ho ale napadlo, že by na své vážné nemoci mohl něco trhnout.

„Ach, jsem si jistý, že nad ní zvítězím.“ Hrdinský tón jeho hlasu vystřídal záchvat dávivého kašle, v jehož přestávkách se sípavě nadechoval. „Kdybych mohl alespoň dýchat. To je přece základní životní potřeba. Člověk potřebuje dýchat. Kdybych mohl dýchat, bylo by všechno tip-ťop.“

„Vy máte problémy s dýcháním, Blotto?“

„No, trochu ano.“

„Jste si jistý,“ zeptala se Leticia koketně (a slovo koketně se k ní hodilo stejně, jako slovo podmanivý), „že nemáte problémy s dýcháním proto, že jsem u vás tak blízko?“

„Panebože, ne! Můžete mi věřit. Je to jenom nachlazení,“ odpověděl Blotto ne příliš galantní větou. Když se o tom ale zmínila, všiml si, že se Leticia nachází skutečně velmi a nebezpečně blízko. Ze sedu na kraji postele přešla teď téměř do horizontální polohy, takže to vypadalo, že ho přikrývá jako další poduška, již ho někdo z milosrdenství nad nemocným zakryl.

Náhle ho osvítil Duch svatý. „Na vašem místě bych se, Leticie, ke mně příliš nepřibližoval.“

„Proč ne?“

„Protože ta nemoc, kterou trpím, je velmi infekční.“

„Jak to můžete vědět?“

Ta otázka ho zarazila. Ale jenom na vteřinu. Pak ve chvíli brilantní improvizace odpověděl: „Vím to, protože těsně předtím, než jste přišla do mého pokoje, jsem si všiml, že mi po polštáři leze pavouk... a dýchl jsem na něj... a on se ihned scvrknul a zemřel. A já opravdu nechci, abyste se scvrknula a zemřela, Leticie.“ To byla ovšem pravda. Chtěl tu dívku samozřejmě vystrnadit ze svého života, ale nechtěl jí nijak ublížit. Nebyla ostatně ten typ, který by se scvrknul a zahynul.

„Nebylo by ale krásné,“ zatrylkovala Leticia halasně, „zemřít na nemoc, jíž se člověk nakazí od muže, kterého miluje?“

„Ne, to by byl úplně zkažený perník,“ řekl Blotto. „Dost na tom, že už umírá nějaký chlápek. Není třeba, aby ten, kdo ho miluje... ještě...“ Na chvíli se odmlčel, protože si v duchu rekapituloval Leticiiu poslední větu. Pak se zkusmo zeptal: „Co znamenalo to ‚od muže, kterého miluje‘? A kdybych to měl ještě dál rozebírat, kdo je například ten ‚člověk‘, který se nakazí?“

„Ten ‚člověk‘ jsem já,“ odpověděla Leticia Melmontová dramaticky. „Ach, Blotto, vy hloupoučký chlapče. Cožpak jste ještě nepochopil, že vás miluji?“

„Dobře... já... ehml...“

„Není to proto, že jste tak skromný, Blotto? Není to proto, že si myslíte, že mě nejste hoden?“

Blotto měl pocit, že zahlédl únikovou cestu, a přítakal: „Ano, přesná trefa. Nehodný vás. To je celé špatně. Kdybychom byli spolu. Stáhnul bych vás na svoji patetickou úroveň.“

„Ne!“ zazněla vznešená odpověď. „Já vás pozdvihnu na svoji úroveň, Blotto. Transformuji vás.“

„Já jsem ale šťastný, když jsem tím, čím jsem, děkuji.“

„Jste málo ctižádostivý!“

„Podívejte se, Leticie, myslím, že jsem jenom docela normální ananas jako...“

„Ničeho se nebojte, váš nedostatek inteligence vůbec nekomplikuje s plány, které s vámi mám.“

„Ale mě nezajímá nic jiného než kriket a lov.“

„Cítím, že mojí povinností je vštípit vám principy umění a zasvětit vás do jeho tajemství.“

„Umění?“ odpověděl zoufale Blotto jako ozvěna. Ještě jednou se rozhodl vyhledat oporu ve své nemoci. „To je od vás velmi milé, Leticie,“ pronesl slaboučkým, nemocným hlasem, zamrkal víčky a nechal je téměř klesnout. „A já si velmi vážím toho, že se mnou máte tyto plány... to všechno je ale zbytečné... já se opravdu necítím dobře... nevím vlastně, jestli tohle není poslední den mého života...“ Věděl, že to, co řekl, je lež jako věž, ale pracoval se postupně k novému strategickému bodu, který mu vyvstal v mysli. „Nejlepší bude, když zavolám Corkyho Froggetta, našeho řidiče, aby mě co nejdříve odvezl zpátky do tawcesterského hradu. Chci poslední okamžiky svého života strávit v onom nádherném lesnatém kraji, který tak dobře znám.“

„Blotto,“ pronesla náhle Leticia Melmontová se vši vážností, „jestli opravdu umíráte...“

„Ano, v tomto okamžiku opravdu cítím, že tomu tak je...“

„Jestli opravdu umíráte...“ opakovala, „bylo by pro vás hrozné, kdybyste se měl odebrat do hrobu, aniž byste poznal skutečnou lásku ženy.“

„Ach, máte pravdu,“ odvětil ležerně. „Moje sestra Twinks mě miluje. A myslím, že i moje stará matka mě... svým způsobem... miluje.“

„Když ale říkám ‚skutečná láska ženy‘, nemyslím tím lásku označovanou někdy jako agapé, ale lásku označovanou jako eros.“

„Obávám se, že chlápci jako já nebudou příliš vědět, o čem mluvíte...“

Blottovi náhle vyschlo v ústech. Neznal sice význam slov, která Leticia použila, ale najednou porozuměl tomu, co mu chtěla říct. A aby ho nenechala na pochybách o smyslu svých slov, přikročila k činu. Blotto náhle pozoroval, že si začala rozepínat knoflíky svého loveckého kostýmku.

Ach, drobky ze sušenek. V Blottově životě nehrálo náboženství příliš významnou roli – hlásil se k anglikánské církvi, ale tím to končilo – ale v této mezní situaci najednou zjistil, že se k někomu nebo něčemu modlí, aby ho zbavil tohoto kalichu hořkosti.

A onen někdo nebo něco byl zřejmě nanejvýš milosrdným božstvem. Než si Leticia stačila rozepnout nejspodnější knoflík svého kostýmku, byli oba zmrazeni zvukem strašlivého výkřiku, který se ozval zdola ze zahrady.

Blotto se ani neobtěžoval zakrýt pyžamo svým decentním županem a vystřelil z postele a úprkem se hnál k oknu. Uprostřed zeleninové zahrady, přesně na místě, kde se sbíhaly čtyři cihlami vykládané cestičky, ležela čelem k zemi vévodkyně vdova z Melmontu. V zádech měla zapíchnuté vidle na seno.

Blotto se cítil trochu provinile. Pokud se bude někdy v budoucnosti modlit k někomu nebo k něčemu, aby ho vytáhl z nějaké šlamastyky, bude při tom opatrnější. Takhle to vypadalo, jako kdyby se vlastně modlil za vraždu. Svou funkci zabránit Leticii, aby se svlékla, by určitě splnilo i méně radikální opatření. Pocítil ale obrovskou úlevu, že jeho fígl vyšel.

4.

Mrtvola v zeleninové zahradě

„Jděte okamžitě do svého pokoje! Hned!“ zavelel Blotto Leticii, která spolu s ním sledovala strašlivý výjev, jenž se před jejich zraky rozprostíral.

„Ale...“

„Žádné ale. Jděte okamžitě do svého pokoje. Ve Snitterings došlo ke krizové situaci a vypořádat se s ní je mužská práce.“

„Ach, Blotto,“ zaculila se Leticia. „Já tak miluji, když mi rozkazujete.“ Zase to slovo „miluji“. Blotto byl ale v tu chvíli příliš zaměstnán nastalou krizovou situací, než aby se tím zabýval. A Leticia nakonec splnila jeho rozkaz a odešla do svého pokoje.

Když na sebe hodil župan, obul si pantofle a vyběhl na chodbu, uvědomil si, že unikl opravdu o vlásek. Stačilo málo a pohroma by byla neodvratná. Hupí-dupí! Nakonec se nikdo nedozvěděl, že Leticia byla v jeho ložnici. Nebyl tedy důvod, proč by si ji měl brát.

Seběhl po praskajících prknech zadního schodiště a během několika sekund byl na zeleninové zahradě. Byl druhou osobou na místě činu, neboť zde natrefil na hysterickou posluhovačku, která zřejmě tělo objevila jako první a jejíž pištění předtím zatřáslo s jeho vnitřnostmi. Když se blížil k mrtvému tělu, začali z domu přibíhat i ostatní slušové. Jakmile postřehli, že se zde nachází někdo z panstva, uctivě se stáhli do pozadí. Nebylo na místě vyvíjet jakoukoli iniciativu, pokud tu je nějaký milostpán.

Blotto se podíval na mrtvolu. Nebylo pochyb, že vévodkyně vdova je mrtvá. Pokud mu bylo známo, probodnutí osmnáctipalcovými podávkami ještě nikdy nikdo nepřežil. Bylo zde překvapivě málo krve. Na hedvábném žoržetu zadní strany jejích šatů nebyla vůbec vidět, jenom zespodu ukápalo na uhrabaný záhon zeleninové zahrady pár kapek.

Nebyla to ale jediná červená barva na scéně. Na vévodském hrbu, který měla vévodkyně vdova z Melmontu na zádech, byl rudý otisk něčí ruky! Blotto si sedl na bobek, aby provedl bližší ohledání, když tu za svými zády zaslechl známý hlas. Otočil se, aby pozdravil svoji matku.

Vévodkyně vdova z Tawcesteru shlédla s opovržením na svou odvěkou rivalku. „To je pro Pansy absolutně typické. Já jsem si zlomila kyčel a ona, aby nebyla pozadu, musela jít a pořádit si tohle.“

Otočila se na podpatku a belhala se zpátky do domu tak rychle, jak jí to jen její zlomená kyčel a hůl dovozovaly. Když se blížila k zadnímu vchodu sídla, snitteringsský majordomus Proops ji uctívou úklonou pozdravil. Jedna vévodkyně vdova byla mrtvá a bylo jenom přirozené, že veškerá úcta a vážnost přešla okamžitě na druhou. Na základě své dlouholeté zkušenosti věděl, že v kritických situacích je vévoda naprosto k ničemu.

„Vaše milosti,“ zanotoval. „Je vaším přáním, abych zavolał policii a aby byl zločin vyšetřen?“

„Ach, domnívám se, že by policie měla být rozhodně uvědomena,“ odpověděla vévodkyně vdova z Tawcesteru nevrle. „Tohle není situace, kdy by byl zavražděn nějaký bezvýznamný sluha. Navrhuji vám, abyste zatelefonoval inspektoru Trumbullovi.“

„Inspektoru Trumbullovi? Toho neznám, Vaše Milosti. Myslím, že žádný policista tohoto jména u místní policie v melmontském hrabství neslouží.“